

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. A. M.**
zastoupen AGIS účetnictví a daně, a.s.
sídlem Jaroslava Průchy 1682/1, Most

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, č. j. 37441/18/7100-10111-011169

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Mostě, dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 7. 2016, č. j. 1667358/16/2510-50522-505869, doměřil žalobci za zdaňovací období roku 2010 daň z příjmů fyzických osob výši 570 600 Kč, daňovou ztrátu

ve výši -62 409 Kč a penále ve výši 114 744 Kč. K odvolání žalobce Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9391/17/5200-10422-708855, dodatečný platební výměr změnilo tak, že žalobci doměřilo daň ve výši 299 565 Kč, daňovou ztrátu ve výši -62 409 Kč a penále ve výši 60 537 Kč.

2. Žalobce dne 4. 7. 2017 podal návrh na obnovu řízení. Odvolací finanční ředitelství (správní orgán I. stupně) žádost rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018, č. j. 2927/18/5200-10424-701962, zamítlo. Odvolání žalobce zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě namítl, že důvodem pro nařízení obnovy řízení je dohoda o narovnání uzavřená mezi ním a obchodní korporací MATRU spol. s r. o. (dále jen „MATRU“). Dohoda prokazuje, že byly splněny podmínky pro obnovu řízení, neboť tato skutečnost existovala v době původního rozhodování a bez zavinění žalobce nemohla být uplatněna.
4. Objasnění skutkového stavu v původním řízení nebylo možné, neboť existovala sporná práva mezi ním a MATRU. Teprve nalezením vhodného nástroje (dohody o narovnání) se vzájemná práva stala nespornými. V obnově řízení není možné vycházet z toho, že žalobce měl dohodu uzavřít v průběhu původního daňového řízení. Dohoda o narovnání je proto novou skutečností, která vyšla najevo uzavřením této dohody.
5. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. V replice ze dne 16. 10. 2018 se žalobce vyjádřil k otázce místní příslušnosti. K věci samé pak dodal, že dohoda o narovnání nebyla účelovým chováním, ale cestou, jak narovnat sporné právní vztahy.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z dohody o narovnání má pravděpodobně vyplývat, že dne 31. 8. 2010 došlo k uzavření smlouvy o prodeji podniku, jehož součástí byla i předmětná nemovitost. Žalobce, jednající za obě strany, mohl již v průběhu daňového řízení skutkový stav objasnit, neboť přinejmenším ode dne 31. 8. 2010 mu muselo být známo, že smlouvou o prodeji podniku předmětnou nemovitost převedl na společnost MATRU. To však neučinil.
8. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
10. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
11. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

12. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Finanční úřad pro Ústecký kraj dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 7. 2016, č. j. 1667358/16/2510-50522-505869, doměřil žalobci za zdaňovací období roku 2010 daň z příjmů fyzických osob výši 570 600 Kč, daňovou ztrátu ve výši -62 409 Kč a penále ve výši 114 744 Kč. Důvodem pro doměření daně bylo, že žalobce neprokázal, že výdaje na pořízení nemovitostí, nebytové jednotky č. X, SNP X vč. spoluvlastnického podílu na společných částech domu blok 10 a podílu ba příslušných parcelách v pořizovací ceně 1 200 000 Kč a domu č. p. X na parc. č. X, pozemku č. X a pozemku č. X v k. ú. X, obec X v pořizovací ceně 1 790 000 Kč, jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a že hodnota odpisů ve výši 232 000 Kč u nemovitosti, dům č. p. X, X, X, je výdajem podle § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů.
13. Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9391/17/5200-10422-708855, dodatečný platební výměr změnilo tak, že žalobci doměřilo daň ve výši 299 565 Kč, daňovou ztrátu ve výši -62 409 Kč a penále ve výši 60 537 Kč. Žalobu proti poslednímu uvedenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudek ze dne 3. 2. 2021, č. j. 15 Af 61/2017-37.
14. Dne 4. 7. 2017 žalobce podal návrh na obnovu řízení. Uvedl, že bylo zjištěno, že mezi ním a obchodní korporací MATRU došlo fakticky k prodeji podniku žalobce, nicméně žádá ze stran nedohledala listinu dokládající jejich právní jednání. Ukázalo se, že do dne podání návrhu obsah smlouvy o prodeji podniku nebyl naplněn. Strany proto stav zhojily uzavřením dohody o narovnání ze dne 3. 7. 2017, v níž postavily najisto, že v roce 2010 uzavřely smlouvu o prodeji podniku, jehož součástí byly i výše uvedené nemovitosti klasifikované jako zboží.
15. Správní orgán I. stupně žádost rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018, č. j. 2927/18/5200-10424-701962, zamítl. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
16. V původním řízení o doměření daně byla stěžejní otázka, zda žalobcem pořízené nemovitosti v roce 2010 byly správně vedeny jako výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Podle finančních orgánů bylo prokázáno, že žalobce nebytové jednotky nesprávně vedl v účetnictví jako zásobu (zboží) ve smyslu § 7b odst. 2 zákona o daních z příjmů v návaznosti na § 9 vyhlášky č. 500/2002 Sb.
17. Žalobce nebytové jednotky účtoval ve zdaňovacím období roku 2010 jako o zásobách podle § 9 odst. 5 věty třetí vyhlášky. Žalobce byl současně držitelem živnostenského oprávnění s oborem činnosti realitní činnost, správa a údržba nemovitostí. Žalobce proto splňoval podmínku uvedenou v § 9 odst. 5 vyhlášky. Další podmínkou, aby žalobce mohl o předmětné nebytové jednotce účtovat jako o zboží v rámci zásob, je, že nemovitost nakoupí toliko za účelem jejího následného prodeje, přičemž ji nesmí jakkoli využívat, tj. nemůže v ní provádět jinou podnikatelskou činnost, nemůže umožnit využívání nemovitosti jinými subjekty a nesmí na ní provádět technické zhodnocení. Pokud by žalobce předmětnou nebytovou jednotku užíval ve shora naznačeném směru, nebyl by oprávněn účtovat o dané nemovitosti jako o zásobách dle § 7b odst. 2 zákona o daních z příjmu ve spojení s § 9 odst. 5 vyhlášky a finanční prostředky vynaložené na nákup nemovitosti by nebylo možno hodnotit jako náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 zákona o daních z příjmů.

18. Správce daně zjistil, že obchodní korporace MATRU uvádí předmětnou nebytovou jednotku jako svou provozovnu. Dále bylo zjištěno, že žalobce s MATRU uzavřel nájemní smlouvu k nebytovému prostoru ze dne 19. 7. 2010. Správní orgány, resp. Krajský soud v Ústí nad Labem proto dospěly k závěru, že žalobce o předmětném nebytovém prostoru neoprávněně účtoval jako o zásobách (o zboží) podle § 7b odst. 2 zákona o daních z příjmů v návaznosti na § 9 odst. 5 vyhlášky, jestliže nebyla naplněna podmínka toho, že nebytový prostor koupil toliko za účelem prodeje, neboť daný nebytový prostor pronajal obchodní společnosti, v níž je jediným jednatelem a společníkem. Z obsahu správního spisu nadto vyplynulo, že již od roku 2010 žalobce plánoval v nebytovém prostoru zřídit věšírnu a prodejnu esoterických předmětů, neboť za tímto účelem prováděl stavební úpravy v nebytovém prostoru.
19. V nyní projednávané věci žalobce k žádosti o obnovu řízení předložil dohodu o narovnání ze dne 3. 7. 2017, podle které žalobce na přelomu let 2010 a 2011 převedl veškerou podnikatelskou činnost na společnost MATRU. Součástí převodu byl i převod předmětných nemovitostí.
20. Podle § 117 odst. 1 daňového řádu platí, že řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže
 - „a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,
 - b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku,
 - c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo
 - d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.“
21. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná. Závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážet nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nepochybně, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnily dosud zjištěný skutkový stav (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. 2 Afs 98/2007 - 91).
22. Pro nařízení obnovy řízení z důvodu uvedeného v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je nezbytné kumulativní naplnění tří základních podmínek. První z nich je, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, druhou, že tyto skutečnosti či důkazy nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve, a třetí podmínkou je, aby nové skutečnosti či důkazy mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení, o jehož obnovu jde.
23. Důvodem pro povolení obnovy řízení může být pouze taková skutečnost, která již existovala v době původního rozhodování správce daně o daňové povinnosti žalobce, a

tudíž tak v souhrnu vytvářela skutkový stav, který v době vydání rozhodnutí již trval a k němuž tento opravný prostředek směřuje (srov. např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 Ca 285/2005-34). Současně však platí, že tato skutečnost (nebo důkaz) nemohla být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněna v řízení již dříve.

24. Jak správně uvedl žalovaný, pro posouzení, zda dohoda o narovnání je předpokladem zakládajícím důvodnost povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, je rozhodné, zda skutečnosti v ní uvedené existovaly a byly známy účastníkům řízení již v průběhu předchozího daňového řízení. Touto skutečností byl převod podnikatelské činnosti žalobce včetně předmětných nemovitostí na obchodní korporaci MATRU, nikoliv samotná dohoda o narovnání. Převod podniku (nemovitostí) měl podle žalobce nastat na přelomu let 2010 a 2011, tj. ještě před zahájením daňové kontroly v roce 2013. Žalobce měl proto v průběhu daňového řízení možnost tuto skutečnost správci daně sdělit. Ze správního spisu nevyplývá, že by tak žalobce učinil, přestože tyto skutečnosti nepochybně mohl v průběhu řízení tvrdit. Fakt, že žalobce v průběhu daňového řízení na prodej podniku (nemovitostí) neupozornil, potvrdil i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 3. 2. 2021, č. j. 15 Af 61/2017-37.
25. Soud je přesvědčen, že žalobce si již v průběhu původního daňového řízení musel být plně vědom, že z jeho strany došlo k právnímu jednání, jímž prodal předmětnou nemovitost společnosti MATRU. Tuto skutečnost proto nepochybně mohl v daňovém řízení uplatnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 2 Afs 11/2017 – 24). Nelze tvrdit, že až v roce 2017, kdy byla uzavřena dohoda o narovnání, vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění žalobce nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Skutečností, která mohla být v původním řízení uplatněna, je převod podnikatelské činnosti a předmětných nemovitostí z žalobce na obchodní korporaci MATRU, která měla nastat již na přelomu let 2010 a 2011, nikoliv podpis dohody o narovnání. Tuto skutečnost žalobce v daňovém řízení neuplatnil, přestože tak učinit mohl. Navíc ani v projednávaném řízení netvrdí, že by tak nemohl učinit dříve bez svého zavinění nebo zavinění správce daně. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce je (a v době tvrzeného převodu podniku byl) jediným společníkem a jednatelem obchodní korporace MATRU (zastupoval tak obě smluvní strany při uzavření dohody o narovnání). Uzavření dohody o narovnání dne 3. 7. 2017 tak lze považovat za účelové jednání, motivované snahou vyhnout se doměření daně. Za nepřipadnou považuje soud rovněž argumentaci žalobce obsaženou v replice, že si jako inženýr elektra neuvědomil v průběhu daňového řízení, že by dané skutečnosti mohl uplatnit dříve. Soud je přesvědčen, že pokud by k prodeji podniku na přelomu let 2010 a 2011 skutečně došlo, mohl si žalobce, který je vysokoškolsky vzdělanou osobou (byť bez právního vzdělání), rozumně uvědomit, že tuto verzi událostí má sdělit v průběhu daňového řízení. Závěry žalovaného i jeho poukaz na rozsudek č. j. 2 Afs 11/2017-24 tak ob stojí.
26. Soud proto uzavírá, že v projednávané věci nebyly dány podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
27. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Důkazy přiložené k žalobě (vyrozumění katastrálního úřadu o provedeném vkladu) soud neprováděl pro nadbytečnost.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu